Mizah

İZMİRDE PARAŞÜT TALİMLERİ

Saracoğlu — Bu sporu, düşme tehlikesine karşı, her yükselen öğrenmelidir !

DEMİZ

FIKRALAR

Eski Bir Âdet

Dörtler Paris'te toplanmışlardı. Boşuna çene çalıp duruyorlar, bir türlü hiç bir işi bir neticeye bağlıyamıyorlardı. Bu arada ziyafetler veriliyor, yaldızlı nutuklar söyleniyordu.

Bir ziyafet sofrasındaydı. İngiltere Hariciye Nazırı Bevin, bizim büyük elçimiz Numan Menemencioğluyla konuşuyordu. Bir aralık Bevin:

— Sizin, dedi. Eskiden ne acayip âdetleriniz varmış. Meselâ, dört karı almak gibi. Bunun sebebi neydi acaba?

Menemencioğlu hafifçe:

— Gayet basit, dedi. Bir tanesi insana yetişmez. İkileşince araya çekememezlik girer. Sayı üçleşirse, muhakkak iki taraf birleşip üçüncünün başını yerler. Dört olunca ne yapacaklarını şaşırırlar.

Sonra hafifçe güldü ve sözünü tamamladı:

— Bu âdeti biz bıraktık, şimdi Milletler Meclisi kullanıyor!

Bulana Mükâfat

Köpeği kaybolmuştu. Gazeteye ilân verdi ve bulana 500 lira vâdetti.

Aradan birkaç gün geçti: Gazetede ilân çıkmamıştı. Daha fazla beklemedi, gazete idarehanesine gitti:

— İlân memuru nerede?

— Dışarı çıktı, efendim.

— Muhasebeci nerede?

— O da yok, efendim.

— Peki, yazışleri müdürünü görmek istiyorum.

— O da dışarı çıktı, efendim.

— Allah Allah! Bu gazetede kimse yok mu?

— Yok efendim. Hepsi sizin köpeği aramaya gittiler.

Uyku İlâcı

Eşref Şefik eski sporculardandır. Ömer Rıza ile karşılıklı oturmuşlar demleniyorlardı, bir aralık Ömer Rıza:

— Gece oldu mu, dedi. Afakanlar basıyor. Bir türlü gözüme uyku girmiyor, uyuyamıyorum.

Eşref Şefik:

— Kolayı var, dedi. Boksa çalış. Ben ilk defa eldiven giydiğim zamanlar, değil uyumak sabahları gözlerimi bile açamıyordum.

Teklif mi Var

Nizamettin Nazif, bir apartımanın üst katında gazeteci Sait Kesler de onun altında oturuyorlardı.

Bir sabah, apartımanın ana kapısında karşılaştılar. Sait kaşlarını çattı. Nizamettin Nazif aksine olarak gayet mültefit:

— Bonjur, dedi. Afiyettesiniz inşallah!

Sait haşîn bir tavırla cevap verdi:

— Dün akşam tavan süpürgesiyle tavana vurdum, işitmediniz mi?

Nizamettin Nazif, dudaklarındaki ayni tebessümle:

— Rica ederim, dedi. Komşular arasında mesele mi bu? İstediğiniz zaman, istediğiniz kadar vurabilirsiniz. Dün akşam, misafirlerimiz vardı, geç vakte kadar pikap çalıp dansettik! Sizin vurduğunuzu duymadık bile.

Tablo

Yeni dahilerden birinin açtığı sergiyi gezenlerden bir meraklı anlaşılmaz bir tablonun önünde durmuştu:

— Bu ne? diye sordu.

Ressam izahat verdi:

— Efendim çayırda otlayan bir ineği gösteriyor.

— Otlar nerede?

— İnek yemiş.

— Peki inek nerede?

Ressam güldü:

— İlâhi bayım, otları yeyip bitirdikten sonra inek orada durur mu?

Yazı ve Mükâfat

Kemal Salih'le Refik Halit konuşuyorlardı. Kemal Salih, elindeki "Cumhuriyet" gazetesini gösterdi:

— Bak, dedi. Bir Yunus Nadi mükâfatı açmışlar. Gazetede çıkacak en güzel yazıya bin lira mükâfat vereceklermiş.

Refik Halit güldü:

— Azizim, dedi. Sen hiç Cumhuriyette mükâfat kazanacak yazı çıktığını gördün mü?

Tahmin

Mecdi Sadrettin'le Fikret Atlı, Ankara hipodromunda idiler. Bir taraftan at yarışlarını seyrediyorlar, bir taraftan da konuşuyorlardı. Yarışlar başlamazdan evvel, Fikret Atlı koşacak atlar üzerinde tahminler yürütüyor, fakat yarışların sonunda bu tahminlerden hiç biri tutmuyordu.

Bir aralık Mecdi dayanamadı:

— Üstad, dedi. Senin tahminlerin de Kandilli rasathanesinin hava raporlarına benzedi, ne söylesen aksi çıkıyor!

Dilli Takvimler

Genç adam, genç kadı yaklaştı:

— Sevgilim, sana aş vimimizi okuyacağım!

— — Hepsini yazdın

— Evet!

Cebinden muhtıra defterini çıkardı, okumağa başladı:

— Geçen sene «çiçeklerin açılmasında,» seni görmüşüm. İşte aşkımı ilân ettiğim tarih; 5 Nisan: (bülbüllerin feryadı). İlk kavgamızın tarihi: 6 Mayıs (çiçek fırtınası). Ondan sonra aşk havamız iyi gitmiş, hiç kavga etmemişiz. Fakat 9 Birincikânun (yaprak dökümü) nde ansızın beni bırakıp mektuplarımı geri göndermişsin 26 Birincikânun (gün dönümü) nde tekrar barışmışız. Nihayet 19 İkincikânun hiristiyanların haçı suya attıkları gece...

Genç kız atıldı:

— Aman yetişir, artık okuma! Birinci cemrenin düşüşünde başıma gelen felâketi de ben bilirim.

Lâdes

Karıkoca birkaç gündenberi lâdesliydiler. Muvaffak bey aldanırsa karısına bir çar alacaktı.

— Hay allahmüstakını versin.. Ne aptal herifim diyerek anahtarı yere fırlattı ve asabiyetinden evde duramadı, kendini sokağa attı. Selmin, yatak odasının kapısını yerden aldığı anahtarla açtı. Sevgilisi Dündarı korkudan köşede titrer buldu. gülümsedi ve

— Geçmiş olsun bay Darling! dedikten sonra sokak kapısını gösterdi.

Fıkracı

SAYI: 1 CİLT: 1 Fiatı 15 Kuruştur 12 TEMMUZ 1946

Mizah

Çıkaran:
RAMİZ GÖKÇE

ABONE:
Seneliği 750, altı aylığı 375 kuruştur.

Posta Kutusu: 255

HER CUMA GÜNÜ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ, MEMLEKET MECMUASI

BAŞ KÖŞEDEN

MİZAH

Yabancı bir memleket, hele dil bilmiyenler için ne kasvetli, ne üzücü gelir. Fakat zeki insanlar, bu kasvetli ve üzücü havayı derhal dağıtırlar.

Yabancı bir memleketin pansiyorunda az dil bilen bir Türke niçin konuşmadığı sorulunca, Nasrettin Hocanın hindisini misâl göstermiş. Merak etmişler, o da anlatmış:

Hoca bir papağanın beş altına satıldığını görünce, heman evine koşmuş, hindisini getirmiş. Fakat ona yalnız yirmi kuruş vermişler. Hoca sormuş:

— Neden? Küçük bir kuşa beş altın verdiniz!

— Fakat o konuşur!

— Bu da düşünür!

O günden sonra, pansiyonda Nasrettin Hocanın hindisi her kesin tekrarladığı bir mesel, bir şaka haline gelmiş.

Mizah, hakikata bir neşe projektörü dökmek hüneridir. Az sözle veya az çizgi ile çok şey düşündürmek sanatidir. Bu bakımdan güzel sanatların en ince kollarından biri sayılmak lâzım gelir. Ve bu incecik yol, taaruza geçtiği zaman en kalın sazuları yenebilir. Kendisi kalınlaşmamak şartile. Hem şunu da iddia edebilirizki tercümeye ve adapteye ç muhtaç olmadığımız sanat şubelerinden biri budur. Çünki onun ynağı içimizdedir. Minyatürcülük, cilik, halıcılık gibi mizahın da ası şarklıdır. Hele Nasrettin anın, Karagözün, Bektaşinin, Kaunun sözleri Türk halkındaki ıh mizacının kuvetini ne güzel tır. Her kıymetli şey gibi mizahın pek çok taklitleri, sahteleri var, emin olmak istiyorum ki bugün yucularına ilk sayısı sunulan İZAH), Türk halkına layık halis temiz mizahın bir mümessili nak meslekinde daimi başarı kanacaktır.

Mizahcı

Celâl Bayar sırtta taşınıyor...

— Eyvah! Bunlar da mı sırtımıza binecek?!

Ak mı, Kara mı ?

Aldı Milletvekili,

Bakalım neler dedi?

Düşmanlarla dost olmak istiyor Celâl Bayar,
Üç asırlık bir düşman olur mu insana yar?

Aldı Doktor Demokrat,

Bakalım neler dedi?

Dost ile dost olması su içmekten kolaydır,
Düşmanlarla bağdaşmak daha güç bir olaydır!

Aldı Milletvekili,

Kurduğu gündenberi inkilâbı Fırkamız,
Başımızda külâh var, sırtımızda hırkamız...

Aldı Doktor Demokrat,

Ne Merinos kumaşı, ne fantazi Hereke,
Çoğumuzun giydiği ya mezat, ya tereke!

Aldı Milletvekili,

O kadar çoğaldı ki memlekette hareket,
Gelmiştir ticarete, ziraate bereket...

Aldı Doktor Demokrat,

Doğrudur, zelzeleyse hareketten kastiniz;
Kokusile cihanı tutuyor külbastınız!

Aldı Milletvekili,

Herkesin nasibini çizer kendi emeği:
Pancar fakir aşıdır, şeker zengin yemeği.

Aldı Doktor Demokrat,

Bunun için pancarı bizden alıp dokuza,
Şekeri yedirdiler bize beşyüz otuza!

Aldı Milletvekili,

Fırkanız, kendisini tanıttı sayemizde;
Büyüdü öksüz gibi bizim himayemizde...

Aldı Doktor Demokrat,

Fırkaları yaratan milletin kendi rüştü,
Tek fırkaya kalaydı fırkamız yürümüştü!

Aldı Milletvekili,

Hürriyeti bulunca vardınız siz bu hadde,
Bu gidişle gelecek tekrar 50 ci madde...

Aldı Doktor Demokrat,

O dediğiniz maddeye büyük bir geçmiş olsun;
Bunu duyanlar seni kabilmi seçmiş olsun?..

deyüp kesdiler!

Deli Ozan

KAPISI

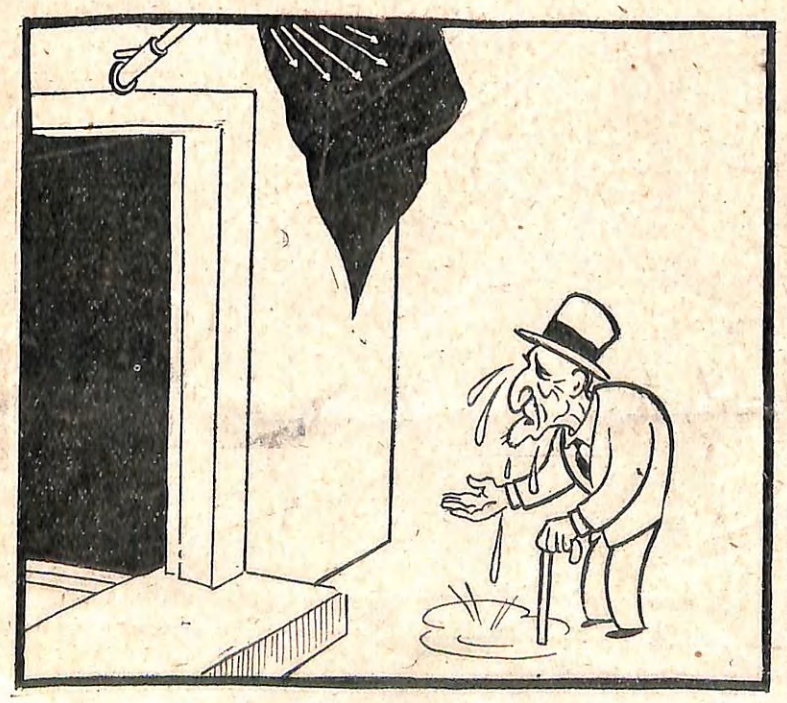

— Milletvekilliğine tekrar seçilmemek tehlikesine karşı sinnime hürmeten Devlet Sigorta Şirketlerinden birinin meclisi idare âzalığına kayrılmamı...

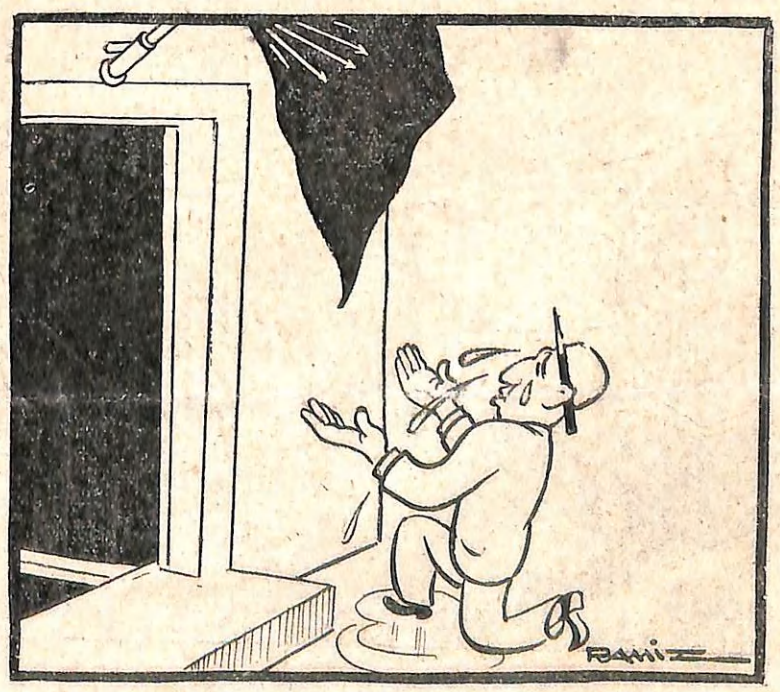

— Partimizi desteklediği için satılmayan gazetemizin açığını kapamak üzere münasip miktarın ödeneğinin çıkarılmasına...

– Ali, beni seçeceğini söyledi.
– Kabul ettin mi?
– Evet, bin liralık rey pusulanı sandığıma at, dedim!

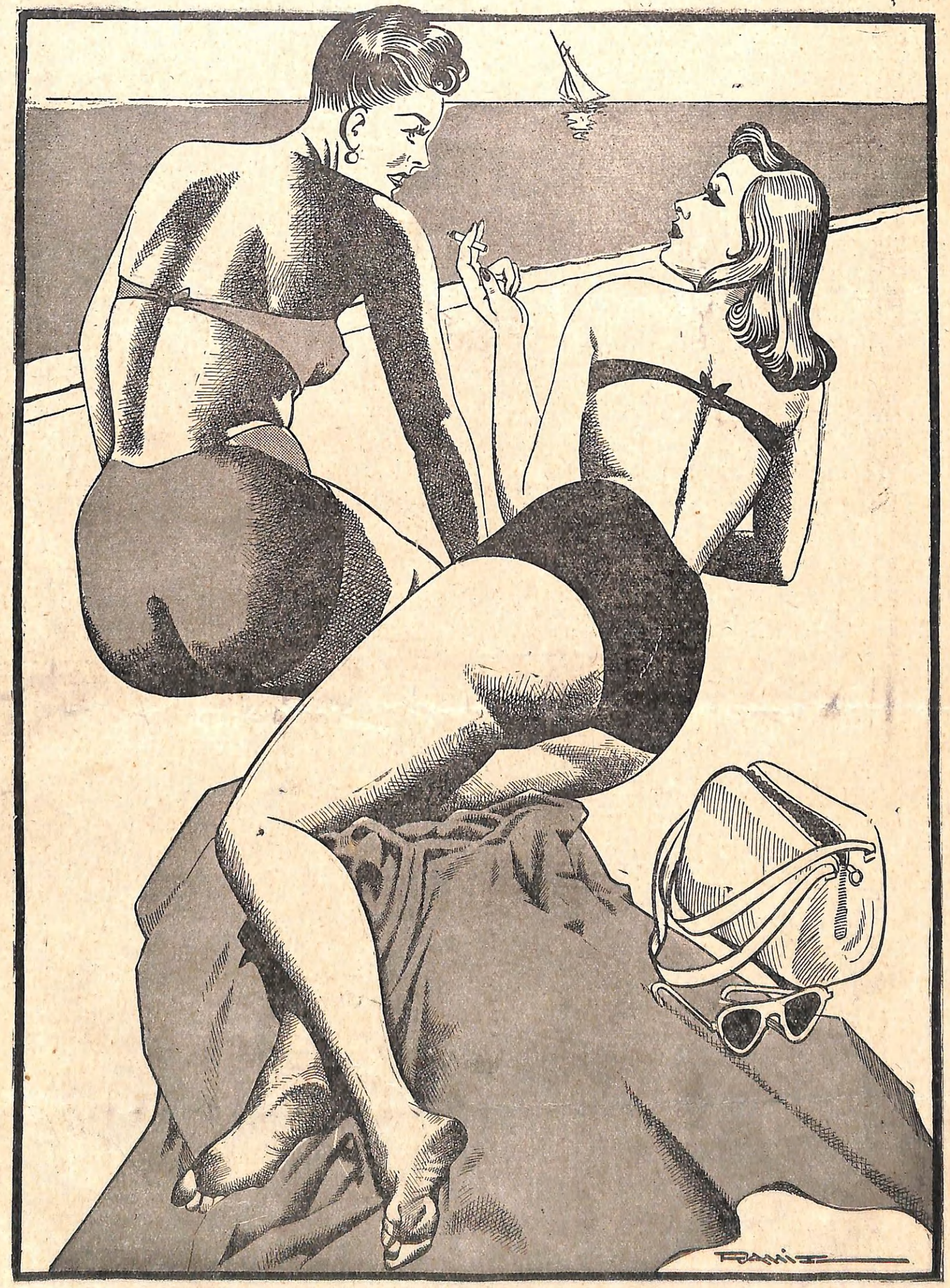

— Sen nereden seçileceksin?
— Plajlardan...

HAVADA BULUT

Yazan: **REFİK HALİT KARAY**

İnsanlara karikatür yapmak fikrini ilk önce bulutlar vermiştir, diyeceğim geliyor. Hani şu, birbirlerinin üzerine yığılan her tarafından ayrılıp kopan ve daima hareket halinde bulunan yarı ışıklı, yarı gölgeli kaba, dolgun bulutlar... O bulutlara bakarken dünyada rastladığımız her mahlûkun, her manzaranın gülünç şekle sokulmuş, acayip yahut şahsiyetli tarafları hiciv edilircesine belirtilmiş birer resmini görmez miyiz? Bulutlar karikatür yapmağa başladılar mı şiddetle insafsızdırlar; meselâ yeleleri dağılmış, ağzı açık, keskin tırnakları pençelerinden ileriye uzanmış, pertav eden aslana bile o korkunçluğu içinde komik bir vaziyet verebilirler. Hattâ daha tuhaf şeyler de olur. Bakarsınız arslanın burnuna bir halka takılmıştır ve halkaya bağlı ipin ucu bir maymunun elindedir; maymun, hayvanlar kıralını sürüyüp pervasızca götürmektedir!

Buluttan üstatların yaptıkları böyle karikatürlerin, bildiğimiz insan işi karikatürlere mühim bir üstünlüğü de vardır: Göktekiler canlıdırlar, biteviye değişirler ve şekilden şekile girerek yeni mânalar alırlar. Faraza deminki müthiş aslan az sonra ötesinden berisinden kopup silinerek, küçülüp incelerek yorgun bir eşeğe dönerler... Derken sırtı boş giden bu eşeğin üstüne başka bir bulut iner, o bulut da bir insan biçimine girer; hem de kavuklu sarıklı, cübbesini arkasına toplamış, şişman ve babacan bir kadı tipini andırmak şartiyle... Bugüne kadar çizdiklerimizden çok daha karakterli bir Nasreddin Hoca şimdi karşınızdadır!

Zaten bulutlar tarafından yapılan kır resimleri, hattâ şehir binaları da birer karikatürdür. Kamburu çıkmış, yana yatmış payandalı ahşap İstanbul evlerini bizim karikatüristlerimizden meşketmişçesine üstatça çizi çizi verirler; ne mükemmel yangın yerleri tasvir ederler...

Bulutlar şüphesiz ki değme insan sanatkârlardan daha fantezist, hayal bakımından da daha orijinaldirler. Fazla titizdirler de... Eserlerini beğenmezler, hemen silip yenisine başlarlar. Ebedî çalışmaya ve şaheserini bir türlü meydana getirmemeğe mahkûmdurlar.

Artık anladık ki bulutlar meğerse ezelden kübik, sürrealist ve sübkonsiyanlı ressamlarmış. Dikkat ediniz: ufukta bulutun çizdiği ne kadar çıplak kadın tablosiyle karşılaşırsanız hepsinin de tıpkı yeni ekol üstatlarınınki gibi göğüsleri mahruti lâboratuvar lübleri şeklinde aşağıya doğru gagalı, göbeklerinin üstündedir; kalçalar hokkabazın «Dağdan gelir bir keçi, sivridir bilmem nesi» türküsünde târif ettiği kadar kemikli ve keskindir. Gözlerden biri iri, öbürü ufaktır ve irisi burunun üzerinde, ufağı kulağın altındadır. Saçlar dikenli tel örgü, ayaklar ise bataklığa girmiş komando erlerininkine benzer bir kirlilikte ve biçimsizliktedir!

Hele bu çıplak kadın portirelerine verdikleri — kabaca çömelmiş, ahut uzun eşek oyunundaki gibi dört ayak olmuş yahut da çocuk doğurma şekline sokulmuş — o münasebetsiz vaziyetler itibariyle bulut ressamlar Picasso ve müritlerine taş çıkarırlar. Gökte öyle «Nü»ler görmüşümdür ki yeni ressamlardan birinin sergisini geziyormuşum ve kendi kabahatimmiş gibi, etrafımda bulunan kadınların yüzlerine, hele vücutlarına bir müddet bakamaz olmuşumdur!

Bereket ki bulutlar çok defa gübist değil, romantik ve şair dekoratörlerdir. Bize peri masallarına yakışır çardaklar, köşkler, köprüler kurarlar; şarap dolu göllerde billûr gemiler dolaştırırlar ve duvak, blûz, kombinezon, sutiyen yapılmağa lâyık en tatlı renkli, en tatlı temaslı kumaşlar teşhir eden vitrinler açarlar. Bulut erkeğe daima kadını hatırlatır ve elinden kaçırıyormuşçasına arkasından koşmak arzusu verir... Belki kadın bulut misali süslü, süsleyici, değişkin ve çabuk geçici olduğu için!

Hangi ilerlemiş yaşta bulunursa bulunsun bir erkeğin gökte buluta bakıp kadını düşünürken «Havada bulut, sen onu unut» diyebileceğine inanmıyorum.

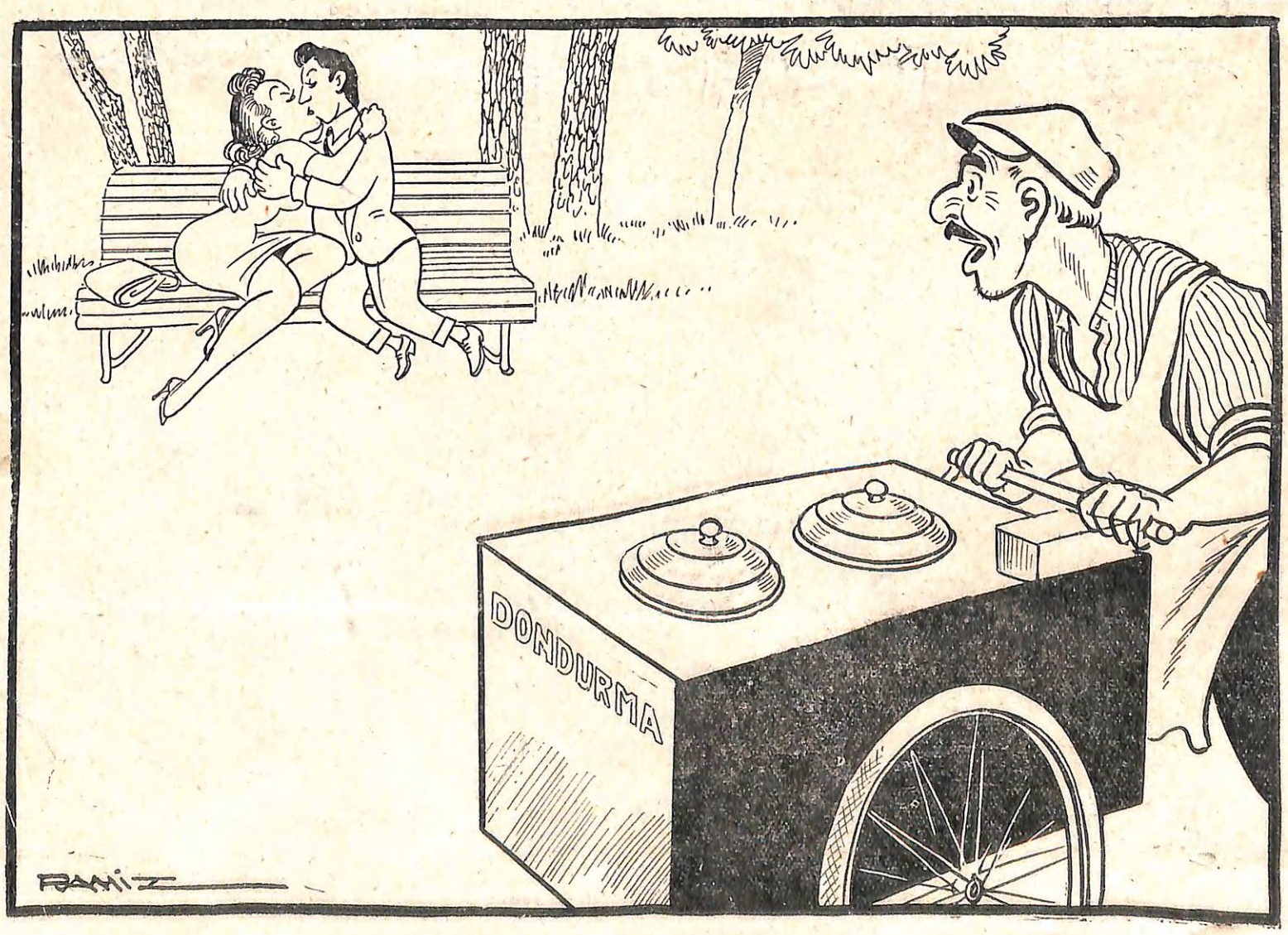

Dondurmacı — Kaymağım, hararet söndürüyor!

KIT'A

İntihapta uyalım, uyalım Avrupaya,
Seçelim doğru yolu kendimize;
"Benzeriz biz bize!" dersek halâ,
Benzemez kimse bu dünyada bize!..

HÜSEYİN RİFAT

KIT'A

Her biri yekdiğere etmekte bi perva hücüm,
Sahn-ı matbuat şimdi macera sahrasıdır.
Hatt-ı butlana sezadır eldeki ruznameler,
Her muharrir ihtirasın hâmi-i yektasıdır.

TAHİR NADİ

man aralarına muazzam bir duvar girdi: Bu duvar; Bay tüccarın bir emrile inşa edildi. Kızına:

— Artık, dedi. Üniversiteyi bitirdin. Sana güzel bir tahsil yaptırdım. Bundan sonraki vazifen evde başlıyor. Biraz da ev işleri öğren!

Nazan, yine itiraz edecek ve bu tahsilini cemiyete faydasız bir lüks yapmaması lâzım geldiğini anlatacak olmuştu. Fakat aldığı cevap şuydu:

— Sen sus! Benden eyimi bileceksin?

O susmuş, fakat aşk ilerlemişti. Bu arada onlar bir üniversiteli arkadaşları vasıtasile mektup yazmak imkânını bulmuşlardı. Hele, Nazanın babasının, onu bir sade yağ tüccarile evlendirmeğe kalkması işi büsbütün çığrından çıkarmış, her şeyin ortaya atılmasına sebeb olmuştu. Nazan, babasına:

— Ben, demişti. Vahdetten başka hiç bir kimse ile evlenmem!

Bay tüccar:

— Seni öldürür, lime lime eder, yine ona vermem! diye ultimatomu basınca gençler firar plânını hazırlamışlardı.

★

Vahdet; yeni tuttuğu apartmanda dört dönüyor, Nazanın gelmesini bekliyordu. Saatine sık sık bakıyor, onun gelmesinin bu kadar gecikmesini bir türlü anlayamıyordu, buna hiç bir mâna veremiyordu. Kendi kendisine:

— Allahım, diyordu. Acaba bir aksilik mi oldu?

Birden kapının zili çaldı. Koştu, kapıyı açtı: arkasında koca bir sandık olan ter ve kan içinde bir hamal:

— Aha, dedi. Bura Vahdet begün evimiki?.

Vahdet can sıkıntısile cevap verdi:

— Evet.

— Nah, sana bir sanduk, bir de mektup getirdim. oku, ayagını denk al!

Vahdet mektubu kapdı; hamal sandığı hola yerleşdirirken zarfı yırttı ve okudu:

«Vahdet,

Ben bir kaç gün daha babamın evinde kalmak mecburiyetindeyim. Şahsıma ait eşyalardan bir kısmını gönderiyorum.

Selâm ve sevgi!

Nazan»

Vahdet dişlerini gıcırdata gıcırdata zarfı cebine soktu. Hamala bir beş liralık uzattı; O:

— Yo, almozuk, parası verilmiştir!

Diye itiraz etti ve dışarı çıktı. Vahdet bağırırcasına:

— Aşk olsun! dedi. Aşk olsun sana Nazan, demek hâlâ babandan korkuyor, bana gelebilmek için günleri geri atıyor ve beni bir sandıkla oyalamak istiyorsun!

Birden gürültü ile sandığın kapağı açıldı: Başını sesin geldiği tarafa çeviren Vahdet, sandığın içinden ayağa kalkan sevgili, güzel Nazanın başını gördü.

O, gülümsiyerek şöyle diyordu:

— Ama, sandığın içi boş değilki!...

İstanbul ve Taşra Bayilerimize:

Karikatürist Ramiz'in çıkardığı: (HACI AĞALAR ALBÜMÜ) nün intişarından bir hafta sonra bir tane bile mevcudu kalmamıştır. Siparişlerin çokluğu karşısında üçüncü tabını yapacağız. Şimdilik sayın okuyucularımızın ve bayilerimizin isteklerini cevaplandıramadığımız için özür dileriz.

Sayın Okuyucularımıza:

Gazetemizle yapılacak muhaberat ve siparişler için: İstanbul 255 numaralı posta kutusuna yazınız.

İmtiyaz Sahibi
ve Neşriyat Müdürü:
M. N. Üyken
Basıldığı yer:
İstanbul — PULHAN MATBAASI

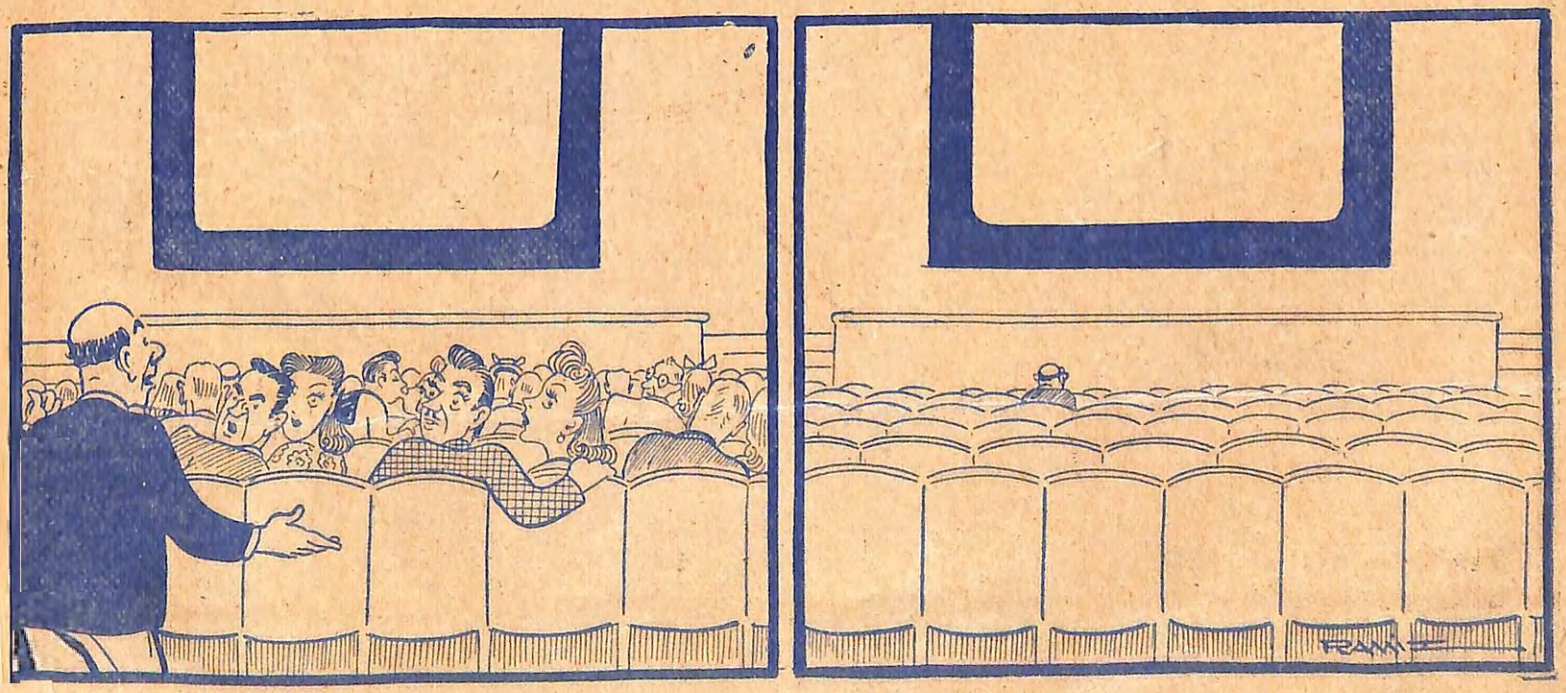

Sinama Müdürü — Baylar, Bayanlar! Eli tabancalı biri kapıya dayanmış, sözde karısı yabancı birisiyle buradaymış... Ben şimdi elektrikleri söndüreceğim, aranızda böyle biri varsa, lütfen arka kapıdan dışarı çıksın! Dedi:

Söndürdü... **ve açtı...**

TOMBUL TEYZE

Tombul Teyze (MİZAH) köşküne taşınıyor...

Tombul Teyze — *Çocuklar babanız bize bir köşk yaptırmış, nihayet kira evlerinden kurtulduk, artık burada rahat rahat oturup eğlenebiliriz.*

Sıska Dayı — *Haydi hayırlısı!*

Sayın görücülerime: T. T. Postası cevaplarını bundan sonra bu yeni evimizden vereceğimden mektuplarınızı lütfen (255) numaralı posta kutusuna göndermenizi rica ederim. **Tombul Teyze**